

Arttypiskt beteende

I riket råder enighet: man måste värna om djurens välfärd och säkerställa den. Ingen medger sig godkänna dålig behandling av djur. Enigheten sätts dock snabbt på prov då man diskuterar när ett djur mår bra och speciellt hur mycket arttypiskt beteende man måste försöka ordna för ett djur.

Djurskyddsföreskrifterna i Finland utgör djurhushållningens minimikrav som, då se uppfylls, borde garantera att djuren inte lider. Djurskyddslagen är bra och tidsenlig, men jord- och skogsbruksministeriets förordningar och beslut om minimikraven för olika djurslag är mycket anspråkslösa och att uppfylla dem garanterar inte djurens välfärd, speciellt inte i fråga om arttypiskt beteende. Behovet av att revidera djurskyddslagstiftningen är således uppenbar.

Veterinärförbundet har för egen del påbörjat förberedelserna för revideringen av djurskyddslagen. Förbundet vill vara initiativrikt och erbjuda klara revideringsalternativ och tilläggsförslag till den nuvarande lagstiftningen. Målet är att åstadkomma på forskningsresultat grundade tillräckliga minimikrav för djurens välbefinnande, vilka kan övervakas på ett enhetligt sätt. Förbundets djurskyddsutskott organiserar i år, med hjälp av enkäter och seminarier, diskussion i frågan. Genom en aktiv diskussion når veterinärerna förhoppningsvis ett så bra samförstånd som möjligt om revisionsbehovets riktning och detaljer.

Veterinärerna har anklagats för att ha ett slapt grepp om djurskyddsövervakningen. Ett lyckat övervakningsarbete och preventivt rådgivningsarbete görs dock i stor utsträckning, men det sker utom synhåll för den breda publiken. Människors förväntningar på övervakningens makt att förebygga djurskyddsbrott är också delvis oralistiska. Vi måste dock ta lärdom av den kritik som riktas mot vårt övervakningsarbete och oegentligheter i djurskyddet bör åtgärdas alltid när man stöter på dem. Det är också bra att alltid vid sjukbesök betrakta gamla bekanta gårdar med nya ögon. Har ögat vant sig vid någon brist? Kunde sakerna stå till bättre i fråga om djurens välbefinnande?

Genom att inrätta regionala tjänster för övervakningsveterinärer har man nu ett ypperligt tillfälle till att höja och förenhetliga djurskyddsövervakningens nivå. Man har också kastat fram tanken att om kommunala tjänster inte inrättas tillräckligt snabbt kunde man förstärka övervakningen. Faran med statlig övervakning ligger i att den då lätt kan fjärmas från lokala aktörer. Lokalkännedomen hjälper en kommunal övervakare i hennes arbete. Okomplicerad informationsgång med praktikerveterinärerna inom samma arbetsgemenskap ger en god kännedom om regionens djurskyddssituation. De regionala övervakningsveterinärernas tjänster i kommunerna inrättas inte sig själva, utan ett aktivt arbete av veterinärer på lokal nivå.

Den intensiva offentliga debatt som pågår hjälper förhoppningsvis grundandet av övervakningstjänsterna och underlättar också i övrigt vårt djurskyddsarbete. De under ett djurskyddsbesök utdelade direktiven har ingen effekt om man är medveten om att en underlåtenhet att följa dem inte har några konsekvenser. Man får hoppas att djurskyddsärenden prioriteras högre också inom polisväsendet, inom åklagarämbetet och inom domstolarna. Den offentliga debatten om djurskydd och om djurens välfärd har än så länge varit fokuserad på övervakning. I stället för det intensiva letandet efter skyldiga borde alla som arbetar med djur koncentrera sig på att bättre sköta sitt eget värv.

Päivi Lahti

Styrelseledamot i Finlands veterinärförbund, ordförande i djurskyddsutskottet